

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ไม่จริงหรอก! เป็นไปไม่ได้! ถ้ามันไม่กลัวใครนะ ความจริงไม่กลัวใคร ไม่กลัวส่วนไม่กลัว แต่เวลาถึงที่สุดแล้ว กรรมมันให้ผลแล้วต้องกลัว กลัวความดี พระพุทธเจ้าสอน “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ไม่มีใครไม่กลัวใคร เวลาไม่กลัวใคร มันอำนาจมีดใจ เหมือนกับภาชนะคว่ำไว้ ถ้าคว่ำไว้เห็นไหม ไม่ฟังใครทั้งสิ้น แต่เวลาภาชนะมันเปิดขึ้นมา มันจะกลัวความดี

“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” กลัวความดีของเรา ถ้ากลัวความดีของเรา ในหัวใจหวาดหวั่น มัน เป็นไปไม่ได้เลยที่ว่าใครเกิดมาแล้วไม่กลัวใครไม่สัมพันธ์อะไรใคร เพราะอะไร เพราะทุกคนมีกิเลส ทุกคนว่าแห้ว ในหัวใจของคนทุกคนลึงเลตงสัย

ถ้าในหัวใจนี้ลึงเลตงสัย ไม่มีที่พึ่งอาศัย มันต้องหาที่พึ่งอาศัย เพียงแต่อ้างกันไปไง แอบอ้างว่าฉันนี่ ความกลัวลึกๆ อยู่ในหัวใจ แต่อ้างว่าฉันนี่เก่ง ฉันทนี่ไม่กลัวใคร มันเป็นเรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องของกิเลส มันอยู่ข้างนอก มันปกคลุม มันปิดบังใจไว้ อันนั้นเป็นเรื่องของความเห็นของเขา แต่เราทำคุณงามความดีของเรา ใครจะเชื่อไม่เชื่อ ใครจะฟังไม่ฟังเรื่องของเขา มันถึงเวลาไง

นี่ที่ว่าเวลากรรมแก้ไข ว่าแก้ไข กรรม อำนาจของกรรมนะ กรรมมีอำนาจสูงสุดทุกอย่างทุกอย่างอยู่ในอำนาจของกรรม แต่เราทำคุณงามความดี เวลาเราทำคุณงามความดีกัน ทำไมเราไม่ได้ผลประโยชน์ล่ะ? มันเป็นที่ตรงนี้ ตรงที่ว่ามันไม่ถึงเวลาไง ทำความดีกับใคร? การทำดีทำดีกับใคร? ทำตรงเวลาหรือเปล่า?

ถ้าไม่ตรงเวลา อย่างเช่นที่เขากำลังทำความชั่วกันอยู่ เราจะไปห้ามเขาณะ..ไม่ฟัง แต่เวลาเขาทำความชั่วไปแล้ว เขาไปประสบกรรมต่างๆ เขาจะไปเสียใจภายหลังไง เวลาเขาไปเสียใจภายหลังแล้ว อันนั้นมันถึงว่าความดีไม่ดีมันจะหงายตรงนั้น กรรมมันให้ผลอย่างนี้ ถ้าเรายังไม่ถึงเวลา

เรื่องของเรา เราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำความดีของเรา เราอุทิศส่วนกุศลไป อุทิศส่วนกุศลไป ให้เขาไปๆ เขาจะรับไม่รับนั้นเรื่องของเขา ถ้าเรื่องของเขานะ ถึงเวลาแล้วถ้าใจเขาอ่อนลง เขาเห็นคุณงามความดี เขาจะคิดถึงของเขาเอง นี่มันก็กรรมของเรา เราเคยทำอะไรไว้ สุดท้ายเราทำอะไรไว้ เราถึงต้องมาประสบความอย่างนี้

เวลาที่เรามีกิเลส เห็นใหม่ เวลาเราคโคงกัน เราคิดเบียดเบียนกัน เราคิดว่าเราทำแล้วเราจะไม่เลย ไม่คืนเขา เขาว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เราบอกไม่จริง เราทำของเรา เราได้ผลประโยชน์ของเรา นั่นนะเวลาเขาทำขนาดนั้นนะ แต่เวลาเขาให้ผล เห็นใหม่ เวลาให้ผลของเรา เวลาเราเกิดขึ้นมา ทำไมญาติโกโหติกาเราเป็นแบบนั้น? ทำไมเราต้องให้เจ็จงานแบบนั้น? เราต้องเจ็จงาน เราต้องรักษาเขา เห็นใหม่

เวลาเราโคงเขานั้นเป็นส่วนหนึ่ง แต่ข้างหน้าไปกรรมมันจะผลักใส่ไป ต้องให้ผลของเรา เราต้องไปชดใช้ไปอะไรไร คำว่า “ชดใช้” มันเป็นสูตรสำเร็จใช่ไหม แต่กรรมไม่เป็นสภาวะแบบนั้น “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” แต่ถึงเวลาแล้วมันแปรสภาพไป

อย่างเช่นเราเกิดมาในชาตินี้ มันมาจากไหน ชาตินี้เราเกิดมาจากไหน เกิดมา เห็นใหม่ จิตมันพาเกิด ตามพระพุทธเจ้าบอกไง จิตปฏิสนธิวิญญูณนี่มันพาเกิด เกิดในไข่ของมารดา พอเกิดขึ้นมาแล้วจิตดวงนี้มันมาจากไหน? จิตดวงที่เกิดมากับอันเก่าเป็นอันเดียวกันไหม? มันคนละคนกัน เป็นคนละส่วนกัน แต่จิตดวงนั้นเป็นอันเดียวกัน

มันถึงว่าส่วนที่ว่กรรมที่มันสะสมมา มันถึงอันนี้ต้องรับผิดชอบไปไง รับผิดชอบหมายถึงว่ามันจะให้ผลไปแล้วเราไม่สามารถแก้ไขได้ เราไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยอดีต แต่เราสามารถแก้ไขได้ด้วยปัจจุบัน ถ้าเราทำปัจจุบันไป

พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ ถึงเวลาแล้วต้องให้เขาทูปตายเพราะอะไร? เพราะเคยทำกับมารดาไว้ ทำกับแม่ไว้ ทำไว้รุนแรงมาก แต่รุนแรงมาก เป็นพระอรหันต์นะ ใจนี้พ้นออกจากกิเลส ไม่สามารถเข้าถึงใจได้ เขาจะมาฆ่า เหาะหนีๆ อยู่ ๓ วัน จนสุดท้ายนี้เป็นเพราะเหตุไร เพราะกรรมของเรา

กรรมของเรา เห็นใหม่ เพราะกรรมของเรา ใจรับว่ากรรมของเรา เราเคยสร้างไว้ กรรมอันนั้นมันเป็นเศษส่วนของกรรม มันสามารถชำระถึงร่างกายได้ ปล่อยให้เขาทูปร่างกายจนละลายไป

หมดเลย แล้วก็เอาใจดวงนั้นใช้ฤทธิ์รวมกายนั้นกลับไปลาพระพุทธรูปเจ้าก่อน แล้วกลับมาคลายฤทธิ์ออก คือว่าไม่สะเทือนใจดวงนั้น ใจดวงนั้นไม่สะเทือนเลยเพราะใจดวงนั้นพ้น ปัจจุบันเราสามารถทำใจของเราได้

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเราประสบกรรมอย่างนี้ เรายอมรับสภาวะกรรมอันนั้น แต่เราต้องทำใจเราได้ดี ถ้าเราเย็นใจของเราได้ สิ่งนั้นจะไม่กระทบกระเทือนใจเรา จะไม่สามารถให้เราทุกข์ได้ มันจะสภาวะสิ่งใดทำไป แล้วเราอุทิศส่วนกุศลไปเรื่อย อุทิศส่วนกุศลไปเรื่อย เราให้เขา อุทิศส่วนกุศลไป เขาจะรับไม่รับมันเรื่องของเขา มันเป็นความเห็นของเขา

นี่มันเป็นเรื่องของสภาวะกรรมอันนั้นไป แต่ใจปัจจุบันเราตั้งได้ เราเชื่อปัจจุบันนี้ เราทำความสงบเข้ามา คนทำบุญกุศล ทุกคนทำบุญเพื่อความสบายใจ อยากทำบุญ บุญคือความสุขใจ ความสบายใจ นั่นเป็นบุญกุศล นั่นเรื่องของทาน

เรื่องของศีล ศีลคือความปกติของใจ รักษาใจขึ้นมา เรื่องของสมาธิ สมาธินี้ปล่อยวางสิ่งต่างๆ ปล่อยวางอารมณ์ต่างๆ เข้ามา เพราะเห็นสภาวะ ศึกษาเรื่องของกรรมแล้วเห็นเรื่องของกรรมนะ กรรมให้ผลอย่างนั้น มันถึงสลดสังเวชใจ มันพยายามทำใจของเราขึ้นมา ไม่ให้เกิดมโนกรรม กรรมความคิดอะไรไม่ให้เกิด ให้เป็นสัมมาสมาธิขึ้นมาให้ได้ แล้วเกิดศีล สมาธิ แล้วเกิดปัญญา

ปัญญาอันนี้ ปัญญาที่ว่าเราใคร่ครวญของเราแล้วมันเป็นปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนา เกิดขึ้นจากการเห็นจริง เห็นใหม่ ไม่ใช่เกิดขึ้นจากความคิดเอา เราคิดเอา เราจะปล่อยวางต่างๆ เราคิดเราจะปล่อยวาง ความคิดของเราคิดเป็นความเห็น เราเป็นความคิด เราว่าเราปล่อยวางแล้วๆ ทำไมมันไม่สามารถชำระกิเลสได้?

นั่นคือความคิด เห็นใหม่ ความคิดของเรา ความคิดที่ว่าเป็นโลกียะ สิ่งที่เป็นโลกียะ ถึงต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา ศีลสมาธิทำให้จิตนี้ออกมาเป็นโลกุตตระ โลกุตตระจิตมันถึงจะวนกลับมาภายใน ปัญญาอันนี้มันจะเกิดขึ้นจากอีกส่วนหนึ่ง ส่วนที่มันวิปัสสนาเป็นกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม ที่จิตมันติดข้องอยู่นี้

ถ้าจิตมันติดข้องอยู่นี้ มันพิจารณาสິงนี้ได้ มันปล่อยวางสิ่งนี้ได้ มันก็เหมือนกับพระโมคคัลลานะ เห็นใหม่ ปล่อยวางเรื่องของทุกๆ อย่างได้ แต่เขาก็ต้องตามมาเรื่องของร่างกาย อันนี้ถ้า

กรรมของเราถึงที่สุดแล้ว มันเป็นอย่างไรร เราสภาวะเราทำอย่างนั้น ถ้าเราเชื่อมั่นอันนี้ได้ เราขึ้นอยู่กับ
ได้ ถ้าไม่อย่างนั้นเราไม่มีที่พึ่งไง

สิ่งที่เกิดขึ้นกระทบกับใจมา ใจก็วิวเหว ใจก็ทุกข์ยากอยู่แล้ว แล้วไม่มีสิ่งที่พึ่งอาศัยได้เลย
เราไม่มีสิ่งใดเกาะเกี่ยวได้เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ว่า “ให้ยึดพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ นี่เป็นแก้วสารพัดนึก”

ถ้าพูดถึงระลึกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่เป็นแก้วสารพัดนึก เราเป็นที่พึ่งอาศัย เรา
กำหนดพุทธโศได้ เวลาพระอยู่ในป่าธุดงค์ไป เอาอะไรไป? ก็เจอสภาวะแบบนั้น กรรมทุกคนมีอยู่
ทุกคน เห็นไหม อย่างทุกคนมีกรรมอยู่ อย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีนางพิมพานี่เป็น
คู่ครอง เห็นไหม ทุกคนมีกรรมของเรา แต่ทุกคนก็แยกตัวออกไปได้ ทุกคนต้องมีสิ่งที่ว่ามันเคย
สร้างกุศล สร้างบาปอกุศลมาในหัวใจทั้งนั้น

นี่ธุดงค์ไปอยู่ในป่า มันต้องเจอสภาวะแบบนั้น แล้วจะรักษาอย่างไร? รักษาด้วยศีลใจ ด้วย
ศีล ด้วยความบริสุทธิ์ของใจ ถ้าใจบริสุทธิ์สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมานั้นมันเรื่องของเขา ถ้าเรื่องของเร
นะ ถ้าศีลิตเพศดี เขาคู่ครองเรา ถ้าเขาเป็นมารณะ เขาพจญภัยกับเรา มันเป็นไปได้

พระองค์หนึ่งนะอยู่ในป่า คิดว่าเข้านิมิต เวลานิมิตเกิดขึ้นมานี้เป็นพญานาคมาเลย บอกว่า
ต้องกลับบ้าน ต้องกลับไปอยู่บ้าน ถ้าไม่กลับไปอยู่บ้านจะเอาพ่อแม่ เขาก็ไม่เชื่อแล้วเขาก็เดิน
จงกรมอยู่ พ่อเดินจงกรมอยู่ กลางวันนี้กลายเป็นงูเขียวมาพันตามขา แต่เวลานิมิตว่าเป็นพญานาค
นะ แต่เวลาเดินจงกรม มันเป็นงูเขียวกับงูแดงมา เขารำคาญมาก เขาจะเหยียบตาย เขาไปถาม
อาจารย์ อาจารย์บอกทำไม่ได้เลย จะอย่างนั้น เขาก็ฝันไป พอฝันสุดแล้วนะ ปีนั้นพ่อก็เสีย พ่อเสีย
ไป สุดท้ายเขาต้องกลับไปอยู่บ้าน เอาแม่ไว้รักษาไว้

เวลากรรมมันให้ผลนะ นิมิตเกิดขึ้นมาจากภายใน ความเห็นว่าพญานาคจะมาเป็นอย่างนั้น
แต่เวลาออกมาข้างนอกมันเป็นงูเขียวเฉยๆ เวลาเดินจงกรมอยู่พันแข้งพันขา นีกรรมของเขา ถ้าเรา
รักษาของเขา รักษาได้มันก็รักษาได้ รักษาได้เอาแม่ไว้อยู่แต่เอาพ่อไม่ได้ พ่อเสียไป พ่อตายไปเลย
เพราะว่าถึงเวลาแล้วนอนตายไป แต่เวลานิมิตอยู่ในป่าเห็นสภาวะแบบนั้น นีกรรมมันให้ผลขนาด
นั้น เห็นไหม ถ้าเราทำของเราได้

พูดถึงว่าพระรุคงค์ไปในป่า มันก็มีกรรมทั้งหมด กรรมเกิดขึ้นจากการกระทำ เราเกิดมามี
อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา คนที่มานั่งอยู่ที่นี่ ทุกคนมีกรรมทั้งหมดเลย เพราะมีอวิชชาในหัวใจ ถึงทำให้
เราเกิดมาแล้วสภาวะแบบนั้น

ถ้าเราเชื่อในหลักศาสนา เห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เชื่อศาสนธรรม
ความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ เชื่อเรื่องของกรรม ทำความดีเข้าไป สิ่งนั้น
เป็นอดีตที่แก้ไขไม่ได้ สิ่งที่เราประสพอยู่ที่ว่าปัจจุบันนี้มันเป็นอดีตแก้ไขไม่ได้ แล้วปัจจุบันนี้เรา
เจอศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราพยายามระลึกอยู่

ศาสนธรรม เห็นไหม ศีล สมาธิ ปัญญา เท่านั้นแก้ไขเข้ามา เรื่องการทำบุญกุศล เรื่องอุทิศ
ส่วนกุศลไปนี่มันเป็นเรื่องอามิส สิ่งที่เป็นอามิสแก้ไขเรื่องของสภาวะที่ว่าความเป็นอยู่ ทุกข์ยาก
มากนะ วันเวลาของเรา เวลาเราวันหนึ่งๆ ล่วงไปๆ เวลานี้เร็วมาก เราไม่มีเวลาจะทำงานเลย แต่
เวลาบวชเข้ามาเป็นสภาวะหนึ่ง เห็นไหม ๒๔ ชั่วโมงนี้ให้ภาวนาอย่างเดียว แล้วเอาเวลาทำอะไร?

เวลาของเรา ถ้าเรามันยึดติดสิ่งใด มันก็ยึดติดสิ่งนั้น ถ้ามันปล่อยวางสิ่งนั้นได้ มันพลิกมา
เป็นเนกขัมมบารมี บารมีบวชมาเพื่อประพฤติกปฏิบัติ ๒๔ ชั่วโมงฉันทว่าแล้วเวลาเราภาวนา
ทั้งหมดเลย เวลาทำไมมันเหลือเพื่อขนาดนั้น กิเลสมันถึงว่ามันจับใส่ เวลามันยึดมันถือมัน มัน
เพลินไปกับสิ่งนั้น เวลามันปล่อยวางขึ้นมาแล้ว มันจะมาทำความเพียรอย่างนั้นมันไม่เอา นี่มันไม่
เอาเพราะว่าสิ่งนี้มันเป็นการชำระกิเลส

นี่ก็เหมือนกัน ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิเป็นอามิส ศีล สมาธิ ศีล.. เรามีศีลขึ้นมา เกิด
ปัญญาอันละเอียด เกิดปัญญาตามความเห็นจริง มันจะปล่อยวาง พยายามคิดพิจารณาไปจนเห็น
สภาวะของกายสักแต่ว่ากาย เราไม่ยึดมันถือมัน เห็นไหม จิตนี้ไม่เกี่ยวกับมันนะ

เหมือนกับจอภาพหนึ่ง จอภาพไม่มี เวลาเครื่องฉายหนังฉายไป ฉายไปในอะไร ฉายไปใน
สิ่งที่ไม่มี ถ้าเรายึดมันถือมันในร่างกายของเรา เราก็จะทุกข์ยากของเราเหมือนกัน ถ้าเราไม่ยึดมัน
ถือมันของเรา เขาก็จะมีกรรมขนาดไหน จะมาสภาวะใช้กรรมขนาดไหน เราก็อุทิศส่วนนั้นไป ถึง
ที่สุดแล้วตายหมด แต่ไม่มีใครตาย

เวลาอยู่ในป่า เจอเสือ เจอช้าง อยู่กับเสือกับช้างนะ อยู่กับสภาวะสิ่งนั้นเลย ถ้ามีกรรมต่อ
กันแล้วให้อากรรมนั้นไปเลย กรรมนั้นคือว่าเราสละชีวิตนั้นไปเลย เสือช้างนั้นก็ไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยว

เลย แต่ถ้าเรากลับ เราวิ่งหนี เห็นไหม มันจะมีสภาวะอย่างนั้น เราหนีตลอดเวลา แล้วเราไม่สู้สิ่งต่างๆ มันจะมีสภาวะให้เรากลับ ให้เราวิตกพิจารณาไป

แต่ถ้าเรารู้ นั่งเลยนะ เอ้า.. ถ้ามีกรรมต่อกัน เราเคยสร้างกรรมขึ้นมา ถ้าเขาประสบกรรมมาให้มันตายไป ช้างมันเหยียบตายไป ช้างไม่เคยเหยียบ ช้างนี้ผ่านไปผ่านมาไม่ทำหอรอก สิ่งใดๆ ก็ไม่ทำ เพราะว่าอะไร เพราะสภาวะใจอันนั้นมันคุ้มครอง เทพคุ้มครอง ความคลุ้มครอง

ดูอย่างพระสารีบุตร เวลาพระสารีบุตรเป็นโรคท้องร่วง เป็นโรคปวณนะ ต้องมีข้าวยาकुตลอด แล้วพอข้าวยาकुหมด เห็นไหม พอข้าวยาकुหมดเป็นป่วยมาก พระโมคคัลลณะมาถามว่า “โรคปวณนี้จะหายได้ด้วยอะไร?”

“ด้วยข้าวยาकु แต่มันไม่มี”

พระโมคคัลลณะคลายเทวดา เทวดาก็คลายโยม โยมนั้นตกเข้าเข้าไป.. คลายใจให้โยมนั้นศรัทธา มีความอยากจะเอาข้าวยาकुนี้ไปถวายพระสารีบุตร พอไปถวายพระสารีบุตร พระสารีบุตรไม่ยอมกินข้าวนี้ว่า “ของสิ่งนี้ได้มาด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์” คือคลายเขามา เวลาคลาย พระโมคคัลลณะถาม เพราะพระโมคคัลลณะมีฤทธิ์คลายเทวดา เทวดาก็คลายกลับไปโยม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเทพเขาคุ้มครองพระที่อยู่ในป่า ถ้าเทพดี หลวงปู่มั่นหรือครูบาอาจารย์บอกว่า “เสื่อที่เห็นส่วนใหญ่เป็นเสื่อเทพก็ได้ เป็นเสื่อที่ว่าเขามีกรรมต่อกัน เขามาทำให้ใจดวงนั้นให้กลับขึ้นมา ให้สงบเข้ามา”

เพราะเรากลับขึ้นมา เราอยู่สภาวะปกติ เราจะไม่เห็นของเรา แต่พวกเทพเทวดาฟ้าดินจะเห็นสภาวะของใจ แล้วจะเข้าใจสิ่งนี้ นี่เทพคลาย พยายามรักษา เทพรักษาอยู่ในป่า ถ้าเราระลึกถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ มันจะมีสิ่งนี้เข้ามาคุ้มครองเรา ถ้าคุ้มครองเรา เราจะเป็นไปได้

นี่ก็เหมือนกัน เราพยายามทำของเรา เราอุทิศส่วนกุศล เราต้องเชื่อมั่นตรงนี้สิ เพราะเราไม่เชื่อมั่น เราลังเล เราอุทิศไม่ได้ เราถึงทำไม่ได้ มันถึงเจอสภาวะแบบนั้น ถ้าเรายึดมั่นถือมั่นนะ เชื่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความเป็นจริง ยึดมั่นถือมั่นสิ่งนี้แล้วกำหนดพุทโธไว้ สรรพสิ่งต่างๆ จะหยุดหมด จะหยุดหมดเลย เพราะทำวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ได้ไปอาราธนาพระพุทธรูปเจ้าไว้แล้ว ว่าถ้าใครถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เขาจะปกครองผีของเขาไม่ให้มารังแกพระเลย ถ้าเราถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์นะ

แต่พวกเราไม่จริง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่ปาก แต่ใจ.. พระพุทธ.. พระพุทธจะช่วยให้เราได้จริงหรือเปล่า? พระธรรม.. พระธรรมเราจะทำได้ไหม? เห็นไหม เราพระพุทธ พระธรรมอยู่ที่ปาก เราไม่ได้พระพุทธ พระธรรมออกมาจากใจ ถ้าเราพระพุทธ พระธรรมออกมาจากใจแล้วไม่มีสิ่งใดจะเข้าไปรบกวนได้เลย ไม่มีสิ่งใดเลย

เพราะพระอยู่ในป่า เวลาถ้านี้ไปหาพระพุทธเจ้านะ “ว่ากลัวมาก”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ให้คิดถึงพระพุทธเจ้า ให้คิดถึงพระธรรม ให้คิดถึงพระสงฆ์ จะดับหมด สิ่งนั้นจะดับหมดเลย”

จะเป็นไปไม่ได้เลยถ้ามันออกมาจากใจ ถ้ามันคิดออกมาจากใจ จะสิ่งนั้นเพราะว่าในพระไตรปิฎกบอกไว้อย่างนั้นจริงๆ ว่าทำวจุตโลกบาลทั้ง ๔ ไปอาราธนาพระพุทธเจ้าเลยว่า “ถ้าใครเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เขาจะคุ้มครอง”

เขาจะมีอำนาจขนาดไหน เขาก็ตกอยู่ในใต้ของกรรม เขาเกิดในสภาวะแบบนั้น เขาต้องอยู่ในสภาวะแบบนั้น เขาก็ทุกข์ของเขา แต่เพราะว่าเขามีอำนาจของเขา เขารังแกเราแล้ว เขาทำเราได้แล้วเราอมรับสภาวะเขา

เหมือนคนทะเลาะกัน คนๆ หนึ่งด่าอีกคนหนึ่ง ถ้าอีกคนหนึ่งโกรธ โอ้โฮ.. เขาก็พอใจไหม? ถ้าเขาทะเลาะกัน คนๆ หนึ่งด่า อีกคนหนึ่งไม่โกรธ โอ้คนด่ามันถึงงงว่า เอ๊ะ.. เราด่าเขาทำไมเขาไม่โกรธเรา?

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาทำเรา แล้วเราไม่มีสภาวะรับรู้ เราอุทิศส่วนกุศลให้เขาตลอดไป เขาทำอะไรแล้วเขาเบื่อเขาไปเอง เขาต้องหยุดของเขาไปเอง แต่เพราะเราทุกข์ เวลาเขาทำเรา มันเจ็บ มันปวด มันทุกข์ยากไปหมดเลย แล้วเราก็ตกสภาวะทุกข์ เขาก็พอใจ

ถึงบอกว่าเราต้องยืนให้ได้ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธไป ให้เราปล่อยวางให้ได้ เขาต้องหยุดของเขาไปเองโดยธรรมชาติเลย โดยสัญจะความจริง เพราะเขาทำเราแล้วเราไม่รับรู้กับเขา เขาไม่มีความรู้สึกที่จะเป็นไปไม่ได้ มันต้องปล่อยวางไป

นี่พระอยู่ป่ามา ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดด้วยลอยๆ เจอเสือเจอช้างมาตลอด ช้างนี่อยู่ในป่านะ นั่งอยู่หน้าช้างเลยนะ ช้างป่านะ จนพระที่ไปด้วยตกใจทุกข์ใจเข้ามาหาเรา แต่เรานั่งอยู่ ถ้ามีกรรมต่อ

กันเอาไปเลย เราพจญมาแล้ว เสือก็พจญมาแล้ว เวลาพูดให้ใครฟัง ใครไม่เชื่อหรือ ว่ามันจะมีจริง หรือ

เสือแม่ลูกอ่อน.. อยู่ในป่านี้ มันมาหยอกกันอยู่ข้างหน้า เราเดินจงกรมอยู่ ไม่มองมันนะ เสือแม่ลูกอ่อนนะ เดินจงกรมอยู่ มันก็เล่นของมันอยู่ เราต่างคนต่างอยู่ ไม่สนเลย ตอนอยู่ในป่าทำ มาตลอด ผีसाงเทวดาเจอมามาก เจอมาทุกอย่าง แต่ไอ้อย่างนี้มันพูดแต่เวลาเราออกธุดงค์ไป ไร่แล้วพระออกธุดงค์จะเป็นแบบนี้ ถ้าออกธุดงค์ในป่าจริงๆ จะเจอสภาวะแบบนี้ แล้วทำไมรักษา ตัวมาได้?

รักษามาได้เพราะเราเชื่อมั่นของเรา ให้เชื่อมั่นแล้วทำได้ สภาวะแบบนี้ไม่เคยกลัวเลย เรื่องของวิญญูณ เรื่องของสภาวะในวิญญูณนะ ทุกสภาวะทุกข์หมด ถ้าทุกสภาวะทุกภพที่เขาเกิด มาเขาทุกข์หมด เขาต้องปรารถนาอะไร? เขาปรารถนาความสุข เขาปรารถนาบุญกุศล

แต่ที่ว่ามันมีเวลาไร เทวดาเขาแย้งกัน เขารบกันเพราะอะไร? เพราะเวลาเราเป็นคนไม่ดี เรา เป็นคนนิสัยไม่ดี แต่เราเคยทำบุญกุศลไว้ เราไปเกิดเป็นเทวดา นิสัยที่เป็นไม่ดีนี่ก็เป็นเทวดาที่ไม่ดี ก็ไปกวนเขา เห็นไหม มันมีสภาวะแบบนี้ ถึงว่ามันมีที่ว่าฝ่ายมารกับฝ่ายธรรม มันมีอยู่ตลอดไป

เราถึงว่าเราทำของเราไป เราเชื่อมั่นของเรา เราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วจะ เป็นไปได้ ไอ้สิ่งต่างๆ นี่มันเกิดมาตลอด เขาทุกข์ตลอด ถ้าเขาเป็นมาร เขาก็สะสมอกุศลของเขา ไป เราก็พยายามทำของเราขึ้นไป เพราะทุกสิ่งแล้วเทพฝ่ายดีเขาก็มี พวกที่ควบคุมเขาก็มี เขาต้อง ชำระสะสางตรงนี้ให้เรา ให้เราถึงที่สุดได้ ให้เราพ้นจากความทุกข์ไปได้ อันนี้เป็นกรรม กรรม ของเรา เราเจอสภาวะแบบนี้ เราต้องพยายามให้สภาวะนี้พ้นไปได้ กรรมของแต่ละบุคคล

นี่เหมือนกัน เราเป็นครูบาอาจารย์เราก็สามารถสอนได้ เห็นไหม เวลาเราติดพัน ถ้าเรา ภาวนาไปติดพัน แก้ได้หมดเลย แต่! แต่ต้องเชื่อฟังกันนะ ถ้าไม่ฟังกัน พระพุทธเจ้านั่งอยู่ก็แก้ ไม่ได้ ถ้าไม่เชื่อไม่ฟัง มันแก้อะไรไม่ได้เลย นี่ก็เหมือนกัน การสะสมต่างๆ แก้ได้หมดเลย แต่ต้อง ฟังกัน ต้องเชื่อกัน แล้วพยายามทำให้ได้อย่างนั้น แล้วจะพ้นจากทุกข์ได้ เอวัง